

с. 437]. Особливістю даного регіону виступає унікальність кліматичних умов, оскільки ця територія придатна для розвитку майже всіх видів туризму. Ландшафтні ресурси Західного регіону утворюються з особливостей гірського рельєфу і займають 2,4 млн. га. Площа, придатна для організації відпочинку і лікування, досягає 1 млн. га, проте на даний момент використовується менше ніж 1/4 її частина.

Туристично-географічне положення Західного регіону дуже сприятливе для розвитку міжнародного туризму, що розташований в центрі Європи; через нього проходять різноманітні зв'язки, а щільна мережа транспортних шляхів є сприятливим фактором залучення контингенту відпочиваючих із багатьох країн світу. Також вигідним для розвитку регіону залишається його сусідські межі і відносини з Польщею, Угорщиною, Румунією, Молдавією, Словаччиною та Білорусією, що дає великий потенціал розвитку міжнародного туризму. Особливо вигідним є факт межування не просто з країнами, а ще й з Європейським Союзом, тобто можливість поглиблення туристичних відносин з більшою кількістю країн [3, с. 75].

Список використаних джерел

1. Горбач Л. М. Міжнародні економічні відносини / Л. М. Горбач. – Київ : Знання України, 2005. – 248с.
2. Заблоцька Р. О. Світовий ринок послуг / Р. О. Заблоцька. – Київ : Знання України, 2005. – 280 с.
3. Лихоманова О. В. Вплив туризму на соціально-економічний розвиток регіонів України / О. В. Лихоманова // Формування ринкових відносин в Україні. – 2003. – № 102. – С.74–77.
4. Муковський Т. Міжнародний туризм як форма інтеграційних процесів України / Т. Муковський // Науковий вісник Київського гуманітарного інституту. Серія: економічні науки. – 2008. – №1. – С.14–17.
5. Регіони України: проблеми та пріоритети соціально-економічного розвитку / за ред. З. С. Варналія. – Київ : Знання України, 2005. – 498 с.

Анастасія Минак

студентка III курсу Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

(науковий керівник – кандидат педагогічних наук, асистент кафедри культурології та методики викладання культурологічних дисциплін Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка Яремака Н.С.)
(м. Полтава)

СПЕЦИФІКА КОРЕЙСЬКОГО МУЗИЧНОГО ЖАНРУ ПХАНСОРИ

Витоки Корейського мистецтва сягають до неоліту. Висока мистецька культура склалася на території країни вже в перших століттях до н.е., в період Трьох держав – Когурьо, Пекче і Сілла. Яскравого розквіту корейське мистецтво досягло в VIII – IX ст. Територія Корейського півострова в цей час об'єдналася в єдину державу Сілла, що

сприяло остаточному утвердженню феодальних відносин. Високими мистецькими досягненнями відзначений і період Корьо (X – XIV ст.) [2, с. 134].

В період Чосон (XIV – XX ст.) мистецтво розвивалося в культурному діапазоні. Певною мірою цьому сприяло зміцнення позицій конфуціанства, яке відводило велику роль музичному супроводу обрядів і торжеств. В результаті було значно розширено коло творів, які виконувалися при дворі [3, с. 450]. Нові тенденції, що намітилися в корейській культурі цього часу, отримали свій подальший розвиток в наступні століття [1, с. 695]. Протягом тривалого, затяжного аж до кінця XIX ст. етапу середньовіччя, корейська культура пережила ряд спадів і підйомів. Однак загальний мистецький рівень залишився надзвичайно високим [2, с. 134].

У XVI–XVII ст. в центральних і південних провінціях Кореї з'явився і став набувати широкої популярності новий жанр усної народної творчості пхансорі – лірико-поетична пісенна оповідь в супроводі корейського барабана пук.

Специфіка традиційного корейського музичного жанру Пхансорі:

- пхансорі – популярний жанр корейського музичного оповідання, що зародився в XVII столітті;

- слово «пхансорі» складається з двох частин – «місце для зустрічі» і «спів»;

- твори пхансорі виконуються співаком під акомпанемент барабана пук, причому барабанщик іноді викрикує підбадьорюючі слова;

- спів пхансорі поєднується з речитативом і акторською майстерністю;

- мелодія пхансорі організована в ритмічному циклі «чандан» і лади «чо»;

- в основі ритмічної прози пхансорі, яка синтетично поєднує елементи драми і співів, лежать сюжети легенд та міфів;

- головним реформатором, який перетворив народні пісні на високе мистецтво, вважається композитор і прославлений співак пхансорі Шин Чже Хе (1812–1884). Він є автором багатьох пісень в жанрі пхансорі і викладачем по вокалу. Заснував – першу школу пхансорі в епоху Чосон-Академію Донлі;

- ознайомившись і синтезувавши досвід і традиції своїх попередників, Шин Чже Хе створив програму перевлаштування виконання пхансорі. Як театральний постановник він прагнув, щоб на сцені створювалися реалістичні образи, вимагав від акторів драматичної гри, яка повинна бути основана на переживанні;

- Шин Чже Хе започаткував поділ ролей між декількома виконавцями. Де головні ролі грав досвідчений актор, а другорядних дійових осіб представляли інші.

Шин Чже Хе виділяв такі доблесті оперного співака пхансорі:

1. Представительний вигляд.

2. Красномовність (виконавець повинен розуміти про що він співає).

3. Голос – найбільший скарб виконавця.

4. Акторський талант – ключова роль в мистецтві пхансорі.

На думку Шин Чже Хе, суть пхансорі полягає в тому, що кожен рух пальця, кожен ледь вловимий рух, кожен крок повинен змушувати глядача сміятися чи плакати. Виконання повинно виходити з глибини серця; споконвіку навчання таїнства вокального мистецтва було виключно чоловічим привілеєм. Закон забороняв жінкам співати перед публікою; Шин Чже Хе ввів виконавиць жіночих ролей, виховавши ряд талановитих артисток (Чхе Сон, Хо Гипха, Лі Хваджусон та інших). Випускниками

його академії є багато видатних виконавці того часу. Найвідомішою ученицею Шин Чхе Хе є Чжин Чхе Сон (1847-?) – перша професійна виконавиця пхансорі в Корейській династії Чосон. Перемогла в королівському співочому конкурсі «Наксон» і стала першою професійною виконавицею пхансорі та придворною *кісен* принца Де Вона в епоху, коли дівчатам заборонялось виконувати пхансорі, її тембр голосу підкорив народ і навіть самого принца. У другій половині XIX століття пхансорі проникає на театральну сцену і на її основі в подальшому розвинулась корейська музична опера – «Чхангик».

Найвідоміші усні народні перекази – пхансорі, які були записані за допомогою корейського алфавіту в період Пізнього Чосона, що припадає на XVII-XIX століття: «Сказання про Чун Хян» («Чун Хян Чжон», повість про любов Чун Хян, дівчини з низького соціального стану, і юнака з дворянської сім'ї), «Сказання про Шим Чон» («Шим Чон Чжон», повість про турботливу дочку, що має елементи буддистських мотивів), «Сказання про Хинбу» («Хинбу Чжон», повість про двох братів, бідного і багатого), «повість про зайця» («Тхоккі Чжон», нова варіація міфу доби Когурьо, зафіксованого в «Історичних записах Трьох держав»), «Записи імчжін» («Імчжін нок», повість про події Імчжінської війни) і багато інших [4, с. 257].

Традиційний музичний вид народного корейського мистецтва – лірико-поетична пісенна оповідь пхансорі утворилась у XVII столітті і несе в собі потужну, барвисту, піднесену жагу життя й силу духу. Її виконання надає змогу не тільки насолодитись вокальними даними виконавця але і його акторською майстерністю, а також звучанням барабану пук, що акомпанує йому. Реформа, яку створив Донлі, допомогла виникненню національної класичної опери «Чхангик». Шин Чхе Хе закарбував на папері шість найбільш відомих пісень пхансорі [4, с.256]. І в даний час цей вид народної творчості не втратив своєї значимості для корейської культури.

Список використаних джерел

1. Всемирная история. Энциклопедия в 10 т. Т. 5. / Под ред. М. М. Смирин и др. – М. : Изд-во. Социально-экономическая литература, 1958. – С. 685–695.
2. История зарубежного искусства / Под ред. М. Т. Кузьминой, Н. Л. Мальцевой. – М. : Изобразительное искусство, 1983. – С. 134–136.
3. Корея // Всемирная история. В 24 т. Т. 12: Начало колониальных империй / А. Н. Бадак, И. Е. Войнич, Н. М. Волчек и др. – Мн.: Совр. литератор, 1999. – 592 с.
4. Курбанов С. О. История Кореи: с древних времен до начала XXI в. / С. О. Курбанов. – СПб. : Изд-во С.-Петербур. ун-та, 2009. – 680 с.